

TourdeFrans: L'édition des jeunes

PTSD

Het is maandagochtend 1 juli en ik rij de snelweg op. "PH-CCL intégration de vent-arrière pour le A58" gaat door mijn hoofd. Het lijkt erop dat ik onderweg ben naar werk... Wat is er gebeurd?

Ik schud een keer met m'n hoofd en rij verder. Ineens licht m'n telefoon op met een bericht van Esther: Een foto van een rij knopjes in een bus met de tekst 'Landing light on'... Ik ben dus niet de enige die nog moet landen in de 'gewone' wereld.

Maar wat is dit?... Vannacht werd ik ineens wakker en zag mezelf op een veld prachtig gelegen tussen de Alpen en zag 5 kisten van onze club tegen de zon, in lijn opgesteld. We hebben net langs bergwanden en watervallen een fantastische approach gemaakt op Grenoble Le Versoud, wat een plaatje! Dit moet een droom zijn...

En een moment later hoor ik in mijn hoofd Ad foeteren op de Franse ATC: "Wie denkt ie wel dattie is, 't is gin gecontroleerd veld, 'k bepaal zelf wel hoe 'k die baan oprij". Ik kan een glimlach niet onderdrukken.

Flashes en beelden poppen zomaar ineens op. Overdag, 's nachts... Ik zie ons (de 6 vliegmaten van de 'jongeren': Bas, Berenice, Daan, Esther, Henk, en ik (Jorick)) zwemmend in een meer...

De beelden blijven komen... Ineens zit ik samen met Berenice, allebei net een brevet, in de CCL hoog boven Châtillon-sur-Seine en vragen we toestemming om door Mirage gebied R45S2 te vliegen...

Ik rij inmiddels Breda voorbij en de tijden beginnen door elkaar te lopen.

We zitten aan een overdreven goede 3 gangen lunch in Reims, in een fantastisch restaurant aan een idyllisch beekje. Allemaal dure auto's buiten, maar wij komen gewoon met ons vliegtuig.

Ik zie Bas met de CCL een wingdip maken in het meer voor ons huis bij Pontarlier (sindsdien officieel hernoemd tot Wingdip Lake).

Vervolgens zie ik Ad op tournee door Europa in een blauw vliegtuig met z'n Joost Klein pak achterin. Hij had geloof ik een optreden in Tsjechië.

Flarden van gedachten komen te pas en te onpas onaangekondigd naar boven.

Vlak voordat ik 's avonds in slaap val, zie ik Daan, die de Franse instructeur wijst op een platte band van de Franse Robin. Met de Franse slag wordt die vervolgens opgepompt, om na 3 minuten weer net zo plat te staan. Maar don't worry, want er werkt wel meer niet op die kist. Logica die hier ineens lijkt te kloppen.

Ik vraag Ad, die ons als CFI en berggeit over de Alpen moet gaan leiden: "Zie je het zitten met ons?" "Neen" is het antwoord met een kleine glimlach. Vakkundig worden de fijne kneepjes van het bergvliegen ons bijgebracht: "Een checklist?! Da's voor mensen zonder geheugen," aldus Ad.

Ik ben nog steeds wakker en zie Henk achterin stappen bij mij en Berenice op Pontarlier, terwijl ik - om wat vertrouwen te kweken - roep: "Congratulations, you are our first passenger. Welcome to Beginner Air, where licenses are only a few days old." Om vervolgens de meest epische vlucht te

maken over het meer van Genève, met de bergen op de achtergrond en een prachtige approach op Annemasse.

In m'n hoofd vloeien de dagen in elkaar over. Was het 1 week, 2 weken? In de agenda lijkt het 3 dagen, maar de indrukken zeggen me dat het veel langer geweest moet zijn.

's Nachts ben ik weer wakker en zie dat we plannen maken om een luchtbrug op te zetten om Hans Werner en Manuel op te halen, 300km verderop vanaf Gap, vanwege hun kapotte startmotor. Bizar dat we dit kunnen doen. Berenice en ik nemen de bagage mee van iedereen. En met een compleet afgetopte CCL verzorgen we zo onze eerste Cargo vlucht naar Seppe.

Ik denk aan hoe we op de verschillende velden 'de lokale Ad' spotten. Het is diegene die overal is, overal helpt en overal wel een sterk verhaal over kan vertellen. Een ode aan die man! Is er tekort aan mensen in de toren? Ad is er. Oh, niemand kan de brandweerwagen rijden, Ad wel. Weet iemand hoe...? Ad zeker.

We landen op Seppe met 20 koffers aan bagage in de CCL, de eerste die er is om te helpen, je raad het. Samen met Alexander en een big smile. En even omdraaien en de halve kist blinkt ook al weer. Goud.

En dan zit ik ineens achterin bij Esther en de Franse instructeur, laat op de avond vanaf Pontarlier, terwijl de zon oranje kleurt en we over ons huis aan het meer vliegen. De zon glinstert op het water. Wauw wat is dit mooi.

Wat is er met me aan de hand? Is dit echt? Is het een droom? Er is duidelijk iets gebeurd wat een diepe indruk op me heeft gemaakt...

Het lijkt wel een soort positieve vorm van PTSD.

Dat is het! De spijker op z'n kop: PTSD.

En ineens klikt alles in elkaar: de ervaring waar mensen het over hadden, de vliegclub, de bonding tussen vliegmatten én waar de sterke verhalen vandaan komen... dát is PTSD:
-Post Tour Story Disorder-

De nasleep van een experience zo intens en onwerkelijk dat realiteit, verhalen en dromen in elkaar overvloeien.

Wát gaaf zeg. En wat is de wereld ineens klein. Geen drempels meer voor ons, nu kunnen we overal heen!

HET MOEST ZO ZIJN

Maar hoe kwam ik eigenlijk hier?

Als beginnend lid van de vliegclub zag ik (en de andere 'jongeren') de TourdeFrans als een event wat ZE deden. Niet iets wat WE deden. Ik legde het thuis en in m'n omgeving uit als iets compleet over de top: Dan vliegen ze met een stuk of 5 kisten een ronde door Europa en gaan allerlei restaurants af.

En toch was er al wel die kriebel: Wat nu als... Maar, het was toch iets waar ik voor m'n gevoel eerst nog heel veel meer ervaring voor moest hebben.

En toen, ergens in april, kreeg ik er lucht van dat ZE deze editie een paar dagen op hetzelfde veld zouden bivakkeren. Pontarlier, een veld op rij afstand van Nederland (als je daar gek genoeg voor was). Bij de bergen. Hoewel dit in eerste instantie een beetje ene oor in, andere oor uit ging, was er toch een zaadje geplant. Hmm... Eenmaal thuis toch maar even de agenda bekijken -stel dat- -hypothetisch gezien- zou ik dan kunnen? Met wat passen en meten (gezin, kids, bedrijf) zou donderdag t/m zaterdag moeten lukken. En mijn -gelukkig altijd supportieve- thuisfront (Stefanie) zei meteen: Tuurlijk moet je doen!

Tijd om het net wat verder uit te gooien. Want om daar als enige broekie te staan, zag ik niet zo zitten. Plus, als we gaan roadtrippen, is dat juist gezellig met meerderen en zeker met gelijk-gestemden (vliegmaten in dezelfde fase).

Na een appje in de groep direct 5 reacties met serieuze interesse. Mooi, dit gaat gebeuren! Gijs en Philip geappt en die waren merkbaar verrast en opgetogen dat we als 'jongeren' ook interesse hadden.

Het bleef een tijdje sudderen wie wel en niet zeker kon, maar uiteindelijk kwam magischerwijs alles bij elkaar. *-Alsof het zo had moeten zijn-*.

We konden definitief alle 6! Te weten: Bas, Berenice, Daan, Esther, Henk, Jorick. We regelden een prachtig huis aan het meer vlakbij Pontarlier en maakten plannen om met 2 auto's die kant op gaan. Ondertussen kregen Gijs en Philip het óók nog voor elkaar om én een Robin te regelen bij de plaatselijk vliegclub én een Engels sprekende instructeur! (want 4 vd 6 zijn in opleiding). Echt top. Dit wordt fantastisch!

En toen schakelde alles een versnelling hoger en volgde in 1 week tijd een aantal zaken elkaar snel op: In mijn auto (1 vd 2 waar we mee zouden gaan) hield de airco ermee op, met 30 graden in de voorspelling en 8 uur rijden voor de boeg niet best. Maar toevallig kocht Bas die week een nieuwe auto, waardoor dit perfect paste. Mijn brevet viel 6 dagen voor vertrek op de mat, ook precies op tijd! *-Alsof het zo had moeten zijn-*.

Én...als klap op de vuurpijl kwam de CCL wonderwel vrij. Toen dit bericht kwam, moest ik het even 2x lezen en bedenken wat dit eigenlijk betekende. Ik aptte Berenice (wij waren de 2 met brevet): Zie je wat ik zie... Durf je het aan?

We kwamen vrij snel tot de conclusie dat dit een buitenkans was die we met beide handen aan moesten pakken. Onze brevetten net binnen en tripjes wilden we toch al gaan maken. Dan maar meteen het diepe in! Het mooie is dat we continu in dezelfde fase hebben gezeten qua lessen, we weten van elkaar hoe we vliegen en hoe we erin staan. Dit gaat ons prima lukken samen.

Wow wat een vooruitzicht zo ineens! *-Alsof het zo had moeten zijn-*.

Dat geeft ons nog een paar dagen voor de vluchtvoorbereiding. We doken er vol in, alsof het een examenvlucht was. Uiteindelijk hadden we alles gecheckt en de Franse ATC eigen gemaakt. Iedere dag checkten we het weer voor de dag van vertrek.

En ook dit was *-alsof het zo had moeten zijn-*.

Zelfs het weer kwam naar ons toe. Het heftige onweer in de voorspellingen maakte steeds meer plaats voor de mooie zonnige dag die we uiteindelijk kregen.

En toen was het donderdagochtend 27 juni. We gaan dit gewoon doen, we gaan!!

WE ARE NEXT

Was dit echt? Ik denk het... Ik voel me extreem bevoorrecht, dat ik dit heb mogen meemaken. En dankbaar dat we dit gewoon hebben kunnen doen. Ik probeer het thuis en aan vrienden en familie over te brengen met al m'n enthousiasme, maar het komt niet in de buurt van hoe het echt was. Alleen vliegers snappen dit denk ik. En voor ons als beginners kwam daar nog een flinke factor intensiteit bovenop omdat het de eerste keer was. Wat een mooie groep. Wat een ervaring.

Ik kan er niet over ophouden en tegelijk kan ik het niet onder woorden brengen.

We zijn het er in ieder geval unaniem over eens: Dit gaan we vaker doen... Wellicht hebben we dan wél een 3e clubkist nodig, hint hint ;).

De herinneringen blijven ondertussen doorgaan. Ik neem wat afstand en zie hoe Philip, Ronald en Gijs de draak steken met Maria, die ze vervolgens gevat en messcherp terugpakt, touché! Een geolied gezelschap, waarin long-gone figuren kleurrijk en legendarisch worden neergezet van toen zij nog leerling waren. Sterke verhalen, aangedikt door wat Post Tour Story Disorder, passeren de revue. Het is de generatie voor ons, en wij zijn next.

Jorick Huizinga

